

ΧΡΥΣΟΘΕΑ ΜΠΑΣΙΑ

**ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣΚΟΠΕΙΑ**

Η **Χρυσοθέα Μπασιά** είναι φοιτήτρια στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα «Modern Indian Studies» του πανεπιστημίου του Γκέτινγκεν στη Γερμανία. Γεννήθηκε στη Γερμανία το 1990, όπου έζησε έως το 1995. Έχει σπουδάσει επίσης στην Ελλάδα, στην Πορτογαλία και στην Καλκούτα της Ινδίας. Κατά τη διάρκεια των σπουδών της εργάστηκε εθελοντικά για έναν χρόνο στην Έδρα UNESCO του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, όπου ήρθε σε επαφή με

άτομα από πολλές και διαφορετικές χώρες και κουλτούρες. Η ενασχόλησή της με τις πολιτικές επιστήμες, τις διεθνείς σχέσεις και την ιστορία τη βοήθησαν να ασχοληθεί ενεργά με διάφορα θέματα, όπως τον ρατσισμό, τον πολιτισμό και το περιβάλλον. Στον ελεύθερό της χρόνο ασχολείται με τη συγγραφή διηγημάτων και βιβλίων για παιδιά και νέους και τη μουσική.

Φέτος όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, θα στείλουμε γράμμα στον Αϊ-Βασίλη! Και ίσως μας απαντήσει μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, αφού άρχισε να λειτουργεί η επιχείρηση Ηλεκτρονικός Καλικάντζαρος! Μπορείτε να στείλετε επίσης τα μηνύματά σας, τις ζωγραφιές, τα σχόλια και τις εντυπώσεις σας στη Χρυσοθέα, στο e-mail: chrybass@yahoo.com

ΧΡΥΣΟΘΕΑ ΜΠΑΣΙΑ

Επιχείρηση
Καλικαντζαροσκοπεία

Χρυσοθέα Μπασιά, Επιχείρηση Καλικαντζαροσκοπεία

ISBN: 978-618-5147-00-6

Νοέμβριος 2014

Επιμέλεια-Διορθώσεις:	Πάνος Αστίθας astipan81@gmail.com
Φωτογραφία εξωφύλλου:	Διάννα Σεϊτανίδου diana.seitanidou@gmail.com
Σελιδοποίηση:	Ηρακλής Λαμπαδαρίου www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons
Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση
Όχι παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στους παππούδες μου, Νίκο (1931-2003) και Θόδωρο,
και στις γιαγιάδες μου, Χρυσή και Χρυσοθέα,
που με στήριζαν πάντα και πιστεύουν σ' εμένα.
Σας αγαπάω πολύ!

1.

Προσεκτικά, ένα βήμα τη φορά περπατούσε. Τα τριχωτά του ποδαράκια με τα κίτρινα, μακριά νύχια πατούσαν απαλά στο αφράτο χαλί. Προχωρούσε καμπουριασμένος, με το μακρύ του γένη να φτάνει σχεδόν μέχρι το πάτωμα. Οι ώμοι του ήταν λεπτοί, το ίδιο και το υπόλοιπο σώμα του. Φορούσε κίτρινο καπέλο και πράσινο, μακρύ παλτό, που τον ζέσταινε και τον έκανε να ιδρώνει, και κατακόκκινο παντελόνι. Ήταν ένας καθωσπρέπει καλικάντζαρος των Χριστουγέννων! Εμφανισιακά τουλάχιστον... Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει!

Ήταν η πρώτη του φορά σε σπίτι ανθρώπων και αισθανόταν εντελώς έξω από τα νερά του. Αμήχανα κοίταξε δεξιά και αριστερά. Τι κακό κι αυτό! Και τώρα; Έπρεπε να προσέχει περισσότερο στα μαθήματα που παρέδιδε ο Άγιος Βασίλης, αλλά να... όταν σε περιμένουν απέραντα, λευκά τοπία γεμάτα χιόνι... Καλικάντζαρος ήταν κι αυτός! Τι να κάνει; Το μυαλό του ήταν πιο πολύ στον χιονοπόλεμο παρά στο καλικαντζαροσχολείο.

Τώρα το μετάνιωνε, το μετάνιωνε πικρά... Θυμόταν γενικά τι έπρεπε να κάνει, αλλά ξεχνούσε όλες τις σημαντικές λεπτομέρειες. Και η αποστολή του ήταν πολύ σημαντική, μα την αλήθεια!

Από τότε που τα παιδιά είχαν αρχίσει να περνάνε όλο και περισσότερες ώρες μπροστά στις φωτεινές οθόνες τηλεοράσεων και υπολογιστών, η φαντασία τους τα

εγκατέλειπε με όλο και πιο γοργούς ρυθμούς. Τα βιβλία έμεναν σκονισμένα στα ράφια και κοίταζαν μελαγχολικά τους ανθρώπους, που κάθονταν σαν υπνωτισμένοι μπροστά από τις ηλεκτρικές αυτές συσκευές.

Ακόμη κι αυτοί οι γονείς που, αν είχαν χρόνο, θα ήθελαν πάρα πολύ να καθίσουν μαζί με τα παιδιά τους και να τους διαβάσουν τα αγαπημένα τους παραμύθια, κουρασμένοι καθώς ήταν από τη δουλειά και το άγχος της καθημερινότητας, προτιμούσαν να καταλήξουν στην εύκολη λύση: να αφήσουν τα παιδιά να απασχοληθούν μόνα τους.

Η χώρα τους περνούσε μεγάλη κρίση εξαιτίας όλων αυτών! Ως πλάσματα της φαντασίας, η ίδια τους η ύπαρξη εξαρτιόταν από αυτήν. Αν στέρευε η φαντασία των παιδιών –ο καλικάντζαρός μας ξεροκατάπιε– τότε θα χάνονταν για πάντα. Ο Άγιος Βασίλης ανησυχούσε πολύ για τους εργάτες του. Εκείνος ως άγιος που ήταν δεν κινδύνευε. Ωστόσο, κι αυτός λυπόταν που όλο και περισσότερα παιδιά τον θεωρούσαν ψεύτικο, απάτη.

Γι' αυτό ο Άγιος Βασίλης είχε ένα σχέδιο: Τα φετινά Χριστούγεννα θα ήταν διαφορετικά! Έμενε μόνο να ακολουθήσουν το πλάνο, αλλά ο μικρός καλικάντζαρος το είχε ξεχάσει!

2.

Μιας και είναι ο ήρωας της ιστορίας μας, πρέπει να του δώσουμε ένα όνομα. Τον έλεγαν Κάντζο από το καλικάντζαρος. Το όνομά του ήταν αρκετά συνηθισμένο στη φυλή του, μιας και ανήκε σε μια παλιά οικογένεια, που επί δεκατρείς αιώνες εργαζόταν στην υπηρεσία του αγίου. Όπως θα καταλάβετε ίσως από το όνομά του, ο Κάντζο ήταν από αυτούς τους καλικάντζαρους που ασχολούνταν με τα γράμματα από την Ελλάδα και τα δώρα που θα πήγαιναν σε όσα παιδιά έγραφαν στα ελληνικά.

Ήταν μια πολύ σημαντική δουλειά, γιατί, αφού η Ελλάδα είναι μικρή χώρα και η ελληνική είναι η επίσημη γλώσσα μόνο της Ελλάδας και της Κύπρου, δεν επέλεγαν πολλοί καλικάντζαροι αυτήν την εξειδίκευση. Φυσικά, πολλά παιδιά που ζούσαν στο εξωτερικό και ήταν ελληνικής ή κυπριακής καταγωγής έγραφαν και εκείνα στα ελληνικά. Επίσης, υπήρχαν και πολλά παιδιά που οι γονείς τους κατάγονταν από διάφορες χώρες, αλλά έγραφαν στα ελληνικά. Όλα αυτά τα γράμματα τα αναλάμβανε το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας στο Εργαστήριο του Αϊ-Βασίλη.

Για να δουλέψει κανείς στο τμήμα, όμως, έπρεπε πρώτα να αποφοιτήσει από την Ανωτάτη Καλικαντζαροσχολή του Ροβανιέμι (Α.Κ.Ρ) στη Λαπωνία, όπου κατοικεί ο Άγιος Βασίλης. Ο Κάντζο είχε αποφοιτήσει μόλις φέτος τον Οκτώβριο. Η οικογένειά του ήταν πολύ περήφανη για την

παράδοσή της στην υπηρεσία του τμήματος. Αν τους απογοήτευε, θα ήταν πολύ δυστυχημένος.

Αυτά σκεφτόταν αφηρημένος όταν έφτασε έξω από την πόρτα του δωματίου της Σοφίας. Το γενικό σχέδιο ήταν απλό: Κάθε καλικάντζαρος θα επισκεπτόταν όσα παιδικά δωμάτια αντιστοιχούσαν στη δική του περιοχή και θα κατέγραφε όσα παιχνίδια έβλεπε εκεί καθώς και τα αγαπημένα χρώματα κάθε παιδιού. Κατόπιν, θα έριχνε επάνω στο παιδί λίγη μαγική ονειροκαλικαντζαρόσκονη, έτσι ώστε να δει ένα όμορφο όνειρο, που θα έχει σχέση με τα Χριστούγεννα. Το Τμήμα Ονείρων εργαζόταν σκληρά από τον Σεπτέμβριο, για να τα ετοιμάσει στην ώρα τους. Μετά θα διακτινιζόταν πίσω στη Λαπωνία, για να δώσει αναφορά στο τμήμα του.

Ήταν ένα πολύ έξυπνο σχέδιο! Επειδή τα παιδιά είχαν σταματήσει να γράφουν γράμματα στον Αϊ-Βασίλη, ήταν πολύ δύσκολο για αυτούς να οργανώσουν την παραγωγή τους. Και ξημέρωνε κιόλας η πρώτη Δεκεμβρίου! Ευτυχώς, στην Ελλάδα τα δώρα έπρεπε να τα παραδώσουν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μα δεν ήταν παντού έτσι. Για παράδειγμα, στη Γερμανία ο Σάντα Νικόλαους, όπως λένε τα παιδιά τον άγιο, θα έφερνε τα δώρα τους σε τρεις μόνο μέρες. Άσε που στις περισσότερες χώρες τα έπαιρναν ανήμερα των Χριστουγέννων! Αυτός ο διαχωρισμός ήταν αναγκαίος. Πώς αλλιώς θα προλάβαινε ο άγιος να τα παραδώσει όλα σε ένα βράδυ;

Έτσι, αποφάσισαν να κάνουν την έρευνά τους μόνοι τους και να διαλέξουν τι δώρο θα ετοιμάσουν για κάθε παιδί. Θα περίμεναν δύο μέρες μετά την επίσκεψη. Αφού το παιδί θα είχε δει το όνειρο, εάν αποφάσιζε να γράψει, τότε θα έπαιρνε το δώρο που ζητούσε, διαφορετικά θα κατασκεύαζαν αυτό που υπέθεταν πως θα ήθελε. Ήταν δύσκολη δουλειά.

Το πρόβλημα ήταν ότι, ενώ ο Κάντζο θυμόταν τη γενική ιδέα, ξεχνούσε όλες τις λεπτομέρειες. Ήξερε ότι υπήρχαν πολλά ενδιάμεσα βήματα, αλλά... ποια ήταν αυτά τα βήματα δεν μπορούσε με τίποτα να το θυμηθεί! Μετά παρηγόρησε τον εαυτό του: “Σιγά! Τι κακό θα μπορούσε να συμβεί;” Άνοιξε με προσοχή την πόρτα του υπνοδωματίου της Σοφίας. Δεν είχε χαλί όπως το σαλόνι και το ξύλινο πάτωμα έτριξε...

3.

“Κρριιιιτς!” Ακούστηκε το πρώτο του βήμα. Έσφιξε τα δόντια. Αυτό δεν ήταν καλό... “Κρουουουιτς!” Ακούστηκε και το δεύτερο. Έκλεισε απαλά την πόρτα πίσω του.

Η Σοφία κοιμόταν με φωτάκι νυκτός, πράγμα που τον μπέρδευε, καθώς το μπλε χρώμα που σκορπούσε το μικρό λαμπάκι στο δωμάτιο δεν του επέτρεπε να δει καλά τα χρώματα γύρω του. Οι καλικάντζαροι έχουν εξαιρετική όραση στο σκοτάδι και δεν χρειάζονται τεχνητό φως. Σκέφτηκε να κλείσει το λαμπάκι, μα δίστασε. Επιπλέον, φοβόταν να κουνηθεί, γιατί κάθε βήμα του έκανε έναν απαίσιο, τριζάτο θόρυβο. Η Σοφία κοιμόταν σκεπασμένη μέχρι τον λαιμό με ένα αφράτο πάπλωμα και το στήθος της ανεβοκατέβαινε ακολουθώντας τον ρυθμό της αναπνοής της.

“Κάτι ξεχνάω! Αλλά τι;” αναρωτήθηκε ο Κάντζο.

Κοίταξε γύρω του. Έβγαλε ένα μπλοκάκι με σπιράλ σε έντονο κόκκινο και χρυσό χρώμα και ένα μολύβι. Άρχισε να καταγράφει όσα έβλεπε: δύο κούκλες με μακριά, ξανθά μαλλιά, εννιά αρκουδάκια πάνω σε ένα μικρό ράφι. “Εννιά;” αναρωτήθηκε ο Κάντζο. “Γιατί τόσα πολλά;” Απέναντι, προς μεγάλη χαρά του καλικάντζαρου, υπήρχε μία μικρή βιβλιοθήκη με παιδικά βιβλία. Από το ταβάνι κρεμόταν ένα μεγάλο, χάρτινο φωτιστικό σε έντονο χρώμα, που υπέθεσε πως θα ήταν κίτρινο, μιας και φαινόταν πράσινο στο ημίφως από το μπλε λαμπάκι.

Έγραφε... έγραφε... ώσπου σημείωσε τα πάντα: από το χρώμα στους τοίχους μέχρι τις παντόφλες με τα αρκουδάκια, που είχε αφημένα δίπλα στο κρεβάτι της η μικρή Σοφία. Ικανοποιημένος με τον εαυτό του ξεκίνησε να φύγει. Σκόνταψε επάνω σε ένα ζάρι που δεν είχε δει και... “Μπαμ!” Έπεσε με τα μούτρα στο ξύλινο πάτωμα.

Η Σοφία ξύπνησε απότομα και άνοιξε τα μάτια. Τον είδε που σηκωνόταν και έτριβε το σαγόνι του. Κοκάλωσε! Και τότε ο Κάντζο θυμήθηκε το πρώτο πράγμα που του διέφυγε: Είχε ξεχάσει να γίνει αόρατος!

4.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε τρέμοντας το κορίτσι. «Τι κάνεις στο δωμάτιό μου; Ονειρεύομαι;»

Ο Κάντζο στάθηκε ακίνητος σαν άγαλμα. Μισόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να εξαφανιστεί. Τότε θυμήθηκε κάτι άλλο που είχε ξεχάσει από τα μαθήματά του: Αν σε δει κάποιος, δεν μπορείς ξανά να εξαφανιστείς μπροστά του!

«Χμ!» έκανε και τίναξε τα ρούχα του. Στάθηκε όσο πιο στητός μπορούσε. «Καλησπέρα!» είπε και έκανε μία υπόκλιση.

Η Σοφία γούρλωσε τα μάτια.

«Ονειρεύεσαι!» αυτοσχεδίασε ο Κάντζο. «Πήγαινε πάλι για ύπνο!»

Ήλπιζε ότι θα πιάσει. Στο κάτω κάτω η Σοφία δεν ήταν πάνω από εφτά ετών. Τα παιδιά σε αυτήν την ηλικία, πίστευε, είναι πιο αθώα!

«Ονειρεύομαι;» ρώτησε διστακτικά το κορίτσι.

«Ναι, βέβαια! Πήγαινε για ύπνο! Άντε, γρήγορα! Αύριο έχεις σχολείο!» είπε αυτός ανακουφισμένος.

Η Σοφία τσίμπησε το χέρι της.

«Άου! Πόνεσε... Άρα δεν ονειρεύομαι! Ποιος είσαι; Θα φωνάξω τη μαμά μου!»

«Με λένε Κάντζο», είπε και έκανε ήρεμα ένα βήμα προς τα πίσω χαμογελώντας ντροπαλά. «Και είμαι καλικάντζαρος των Χριστουγέννων! Ασκούμενος!»

«Τι πράγμα;»

«Ξέρεις, να...» ξεκίνησε να απαντάει αυτός, αλλά σταμάτησε. «Τι μπορεί κανείς να εξηγήσει σε ένα μικρό κοριτσάκι;» σκέφτηκε. «Δεν νομίζω να υποθέτεις ότι ο Αϊ-Βασίλης διαβάζει όλα τα γράμματα ή φτιάχνει όλα τα δώρα μόνος του! Εμείς οι καλικάντζαροι, πιστοί συνεργάτες του, επί αιώνες αναλαμβάνουμε το ευγενές έργο της προετοιμασίας και παράδοσης ξεχωριστών δώρων για όλα τα παιδιά!» είπε με μία ανάσα, καθώς θυμήθηκε το διαφημιστικό φυλλάδιο του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας.

Εκείνη τον κοίταξε αποσβολωμένη.

«Δηλαδή μου λες ότι δουλεύεις με τον... Άγιο Βασίλη;»

«Μάλιστα!» είπε εκείνος και φούσκωσε το στήθος του από υπερηφάνεια. «Δηλαδή», πρόσθεσε διστακτικά, «να... είναι η πρώτη μου χρονιά... βασικά είσαι η πρώτη μου επίσκεψη και ήδη τα έκανα θάλασσα. Φοβάμαι πως θα με απολύσουν. Θα είμαι ο μαύρος τάρανδος της οικογένειας!»

«Ο μαύρος τάρανδος;» ρώτησε εκείνη χαλαρώνοντας λίγο.

«Ε, ναι! Δεν υπάρχουν πρόβατα στη Λαπωνία. Οπότε χρησιμοποιούμε μία λίγο διαφορετική έκφραση!»

«Μα πώς θα σε απολύσουν;» είπε απορημένη. «Γίνεται κάτι τέτοιο;»

«Και βέβαια!» είπε εκείνος θιγμένος. «Μόνο η αφρόκρεμα των καλικάντζαρων δουλεύει στα τμήματα συλλογής επιστολών. Οι υπόλοιποι εργάζονται στην παραγωγή, στη συσκευασία, κάποιοι στους στάβλους...»

Αυτά ήταν πάρα πολλά για να τα χωνέψει η Σοφία. Ανακάθισε στο κρεβάτι και τον κοίταξε με σταυρωμένα τα χέρια.

«Περιμένεις να σε πιστέψω;» τον ρώτησε απότομα.

«Φυσικά!» απάντησε αυτός μουτρωμένα. «Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα με εσάς τα παιδιά: Έχετε ξεχάσει να χρησιμοποιείτε τη φαντασία σας!»

«Σίγουρα ονειρεύομαι!» είπε η Σοφία.

«Ε, τότε κοιμήσου και άφησέ με να φύγω!» θύμωσε ο Κάντζο. Μετά όμως θυμήθηκε πως δεν έπρεπε να χάνει την ψυχραιμία του.

«Ας πούμε πως σε πιστεύω... Τι κάνεις εδώ;»

«Είναι κάπως εμπιστευτικό», είπε αυτός και κοίταξε τα μακριά νύχια των ποδιών του.

«Ναι, το είδαμε!» σχολίασε χαμηλόφωνα η κοπέλα, αλλά αρκετά δυνατά για να το ακούσει ο Κάντζο, που αμέσως σήκωσε το κεφάλι.

«Είναι που ξέχασα τον κανόνα», μονολόγησε και ξανακατέβασε το κεφάλι. «Ανόητε Κάντζο!» είπε και χτύπησε με την παλάμη το μέτωπό του. «Δεν έπρεπε να με δεις!»

«Χμ! Δεν απαντάς όμως στην ερώτησή μου!»

«Λοιπόν!» έκανε εκείνος και τα αυτιά του πετάρισαν κάτω από τον σκούφο του. «Κρατάς μυστικό;»

5.

Της διηγήθηκε εν συντομία το σχέδιο, δηλαδή πώς καθένας από αυτούς θα πήγαινε για την καταγραφή και το μοίρασμα των ονείρων.

«Και ποιο είναι το νόημα σε όλο αυτό;» είπε σκεπτική η Σοφία. «Θέλω να πω, εάν κανείς δεν θέλει δώρα, γιατί να του δώσεις με το ζόρι;»

«Είναι πιο σημαντικό από αυτό! Όλη η φυλή μου τρέφεται με τη δύναμη της φαντασίας! Εάν σταματήσετε όλοι να πιστεύετε σε εμάς, δεν θα μείνουμε απλώς άνεργοι –αν και αυτό συμβαίνει ήδη–, αλλά σταδιακά η ύπαρξή μας θα κινδυνεύει και σιγά σιγά...»

«Σιγά σιγά τι;»

«Θα σταματήσουμε να υπάρχουμε», είπε εκείνος λυπημένα.

«Θες να πεις ότι θα πεθάνετε;» ρώτησε τρομαγμένη η Σοφία.

«Πες το κι έτσι...» είπε εκείνος και ένα δάκρυ κύλησε από τα μεγάλα, καστανά του μάτια. «Ένας καλικάντζαρος ζει αιώνες, αλλά τελευταία όλο και πιο πολλοί νέοι –ούτε τετρακοσίων ετών– χάνονται».

«Πού πηγαίνουν;» ρώτησε λυπημένη.

«Δεν ξέρω... Κανείς δεν ξέρει. Απλώς γίνονται διάφανοι και μια μέρα “τσουπι!” Κανείς δεν τους ξαναβλέπει. Γι’ αυτό και εμείς ξεκινήσαμε την Επιχείρηση Καλικαντζαροσκοπεία!»

«Επιχείρηση τι;»

«Καλικαντζαροσκοπεία!» ξαναείπε αισιόδοξα ο Κάντζο. «Δηλαδή κατασκοπεία από καλικάντζαρους. Εγώ, για παράδειγμα, είμαι κατάσκοπος εδώ. Ήρθα να κάνω έρευνα στον χώρο σου. Αν ήμουν λίγο πιο προσεκτικός, δεν θα καταλάβαινες τίποτα! Αλήθεια... Γιατί δεν έγραψες γράμμα;»

Ήταν σειρά της Σοφίας να κοκκινίσει.

«Δεν... Να... Δεν πίστευα πως...»

«Πως υπάρχει Άγιος Βασίλης;» πρόσθεσε αυτός. Τα αυτιά του πετάρizαν.

«Ε... ναι...» είπε ντροπαλά αυτή. «Πρέπει να το παραδεχτείς: Ένας χοντρός γέρος σε ένα έλκηθρο να γυρνάει όλο τον κόσμο σε ένα βράδυ...»

«Όχι σε ένα βράδυ! Ξέρεις, είμαστε απασχολημένοι όλο τον χρόνο. Ανάλογα με τη χώρα υπάρχουν κι άλλα έθιμα. Δεν έχουν όλοι ούτε ίδια μέρα την παραλαβή των δώρων ούτε την ίδια θρησκεία. Κι ο άγιος μπορεί να έχει άλλα ονόματα».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Σοφία με ανανεωμένο ενδιαφέρον.

«Φυσικά! Τι νόμιζες;» είπε εκείνος πιο άνετος τώρα.

«Ενδιαφέρον! Αλλά πώς ακριβώς θα βοηθήσει η Επιχείρηση Καλικαντζαροσκοπεία;»

«Χμ! Είναι μεγάλη ιστορία. Και εμπιστευτική...»

«Ω, έλα τώρα! Ίσως μπορώ να βοηθήσω! Στο κάτω κάτω σε είδα, το χειρότερο συνέβη. Γιατί δεν κάθες να μου πεις την ιστορία σου;» πρότεινε και του έδειξε τη μικρή, φουσκωτή,

ροζ πολυθρόνα, που είχε στη γωνία του δωματίου της, για να διαβάζει.

«Λοιπόν, υποθέτω πως δεν θα πειράξει μια μικρή συζήτηση», είπε και έτριψε το γέني του ο Κάντζο. Τράβηξε την πολυθρόνα μπροστά από το κρεβάτι της Σοφίας, που τον κοίταζε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Εκείνος κάθισε σταυροπόδι και άρχισε να τρίβει την αριστερή του πατούσα.

Η Σοφία βόλεψε καλύτερα το μαξιλάρι της και τον κοίταξε με έντονο ενδιαφέρον. Αν αγαπούσε κάτι, αυτό ήταν οι ιστορίες!

6.

«Η κεντρική ιδέα είναι πολύ βασική! Πιστεύουμε, δηλαδή το Γραφείο Δημόσιων Σχέσεων πιστεύει, πως η αύξηση του αγοραστικού μας κοινού θα οδηγήσει σε αύξηση της παραγωγής. Έτσι, αφού ολοένα και περισσότερα παιδιά θα ζητάνε δώρα, περισσότεροι καλικάντζαροι θα εργάζονται, άρα θα μειωθεί η ανεργία και δεν θα κινδυνεύουμε πλέον», είπε σοβαρά.

«Δηλαδή;» είπε απορημένη η κοπέλα. Είχε ακούσει τον μπαμπά της και τη μαμά της να συζητούν παρόμοια πράγματα, μα δεν καταλάβαινε.

«Δυστυχώς πρέπει να προσαρμοζόμαστε στο οικονομικό σύστημα», της απάντησε. Έβγαλε από την τσέπη ένα σακουλάκι φιστίκια και προσέφερε στο κορίτσι. Εκείνη αρνήθηκε και ο Κάντζο άρχισε να τρώει αργά ένα ένα τα φιστίκια. «Μιας και ο κόσμος, η πλειονότητα των χωρών δηλαδή, ακολουθεί ένα τέτοιο σύστημα, δεν έχουμε πολλές επιλογές. Πρέπει να προσαρμοζόμαστε».

«Μάλιστα...»

«Θα σου εξηγήσω. Σκέψου τη διαφήμιση», είπε μασουλώντας ένα φιστίκι.

Το κορίτσι ένεψε.

«Βλέπεις στην τηλεόραση μια καινούρια κούκλα, ένα καινούριο αναψυκτικό και θες να τα αγοράσεις. Ε, η λογική είναι η ίδια: Δες τα όνειρα σαν ένα διαφημιστικό σποτ. Αρχίζεις να σκέφτεσαι τον Αϊ-Βασίλη, να θες να του γράψεις, οπότε

απλώς το κάνεις. Αν δεις πολλές φορές το ίδιο όνειρο, θα είναι δύσκολο να αντισταθείς!»

Εκείνη τον κοίταξε σοβαρά.

«Ξέρεις πώς μας ήρθε η ιδέα;» συνέχισε εκείνος πετώντας ένα τεράστιο φιστίκι στο ανοιχτό του στόμα. Έκλεισε τα μάτια απολαμβάνοντάς το και κατάπιε πριν συνεχίσει. «Παρακολουθούσαμε την καθημερινότητά σας. Σκεφτήκαμε λοιπόν, δηλαδή οι Δημόσιες Σχέσεις σκέφτηκαν, ως διαφημιστούμε! Εφόσον είμαστε πλάσματα της φαντασίας, ας ποντάρουμε στη φαντασία!»

«Είσαι πλάσμα της φαντασίας; Δηλαδή δεν υπάρχουν;»

«Υπάρχω! Δεν με βλέπεις;» είπε εκείνος απορημένος. «Τι περίεργη ερώτηση! Μα δεν μπορώ να είμαι και τα δύο; Η φαντασία είναι ό,τι πιο δυνατό διαθέτει ο άνθρωπος. Μπορεί να κάνει απίστευτα πράγματα!»

«Υποθέτω...» είπε η κοπέλα. «Για παράδειγμα, εγώ τους καλικάντζαρους τους φανταζόμουν αλλιώς».

«Πώς δηλαδή;» ρώτησε με ενδιαφέρον ο Κάντζο και σταμάτησε να καταβροχθίζει τους ξηρούς καρπούς.

«Να... πιο...»

«Πιο;»

«Πιο κοντούς, άσχημους, κακούς...» είπε ντροπαλά εκείνη.

Ο Κάντζο σίγουρα ήταν ψηλός για καλικάντζαρος, αν και το κορίτσι δεν το ήξερε. Όρθιος έφτανε σχεδόν στο ύψος της. Όσο για άσχημος, σίγουρα δεν ήταν καθόλου! Είχε

μεγάλα, στρόγγυλα, καστανά μάτια και πυκνά, ίσια μαλλιά. Το γένι του ήταν μυτερό, μακρύ και φροντισμένο και του έδινε όψη σοφού παρά τη νεαρή του ηλικία (δεν θα ήταν πάνω από εκατόν ογδόντα πέντε. Παιδί ακόμα! Ένας καλικάντζαρος ζούσε περίπου δέκα φορές περισσότερο απ' ό,τι οι άνθρωποι πριν εξαφανιστεί. Ξεκινούσαν το σχολείο στα εξήντα και αποφοιτούσαν στα εκατόν ογδόντα). Όσο για κακός... Ε! Κακός οπωσδήποτε δεν ήταν! Κανείς καλικάντζαρος δεν ήταν κακός. Οι μόνοι πόλεμοι στη χώρα τους ήταν χιονοπόλεμοι. Και αυτοί γεμάτοι γέλιο και ξεγνοιασιά! “Πώς να φαίνομαι άραγε στα μάτια του κοριτσιού;” αναρωτήθηκε ο Κάντζο. Ίσως μόνο τα τριχωτά του πόδια και τα μακριά νύχια τους ταίριαζαν με την εικόνα που είχε η Σοφία για τους καλικάντζαρους. Από την άλλη, όμως, ήταν χρήσιμα, επειδή τους βοηθούσαν να μην κρυώνουν και να μη γλιστρούν στον πάγο. Αυτό είναι σημαντικό προσόν στο φινλανδικό κλίμα!

«Σε ευχαριστώ που λες ότι δεν είμαι κοντός, άσχημος και κακός! Αν και λυπάμαι για αυτήν την εικόνα που έχεις για εμάς», είπε αυτός.

Η Σοφία έγινε κόκκινη σαν παντζάρι.

«Δεν ήθελα να σε προσβάλω!» απάντησε βιαστικά. «Αλλά, ξέρεις, στην παράδοσή μας συνηθίζουμε να φανταζόμαστε τους καλικάντζαρους πονηρούς, μικροσκοπικούς, λίγο τρομακτικούς, με στραβά πόδια... Η γιαγιά μου έλεγε πως βγαίνουν πάντα την περίοδο των

γιορτών των Χριστουγέννων, για να πειράξουν τους ανθρώπους, και πως ροκανίζουν το δέντρο της ζωής!»

«Ναι, το ξέρω... Και πως είμαστε κακομούτσουνοι και κουτοί. Συκοφαντική δυσφήμιση! Άλλωστε, τι νόημα έχει να ροκανίζει κανείς το δέντρο της ζωής; Προτιμώ τα φιστίκια!» είπε και της έκλεισε το μάτι. «Πολλά πράγματα είναι διαφορετικά απ' ό,τι νομίζουμε, Σοφία. Δεν πρέπει ποτέ να κρίνουμε κάποιον πριν τον γνωρίσουμε.»

Η Σοφία ένευσε σοβαρά. Είχε στενοχωρηθεί λίγο που είχε προσβάλει τον Κάντζο. Έτσι, αποφάσισε να αλλάξει θέμα.

«Και τώρα μου λες ότι κινδυνεύετε;»

Ο Κάντζο αναστέναξε.

«Δυστυχώς, ναι. Η φαντασία των ανθρώπων περιορίζεται ολοένα και περισσότερο. Κατάλαβες τώρα για ποιο λόγο είναι σημαντική η επιχείρησή μας, που εγώ μόλις κατέστρεψα;»

«Δεν την κατέστρεψες! Μπορώ να γράψω ένα γράμμα και να σου το δώσω αν θέλεις. Επίσης, ίσως μπορώ να βοηθήσω!» πρότεινε ξαφνικά.

«Πώς να βοηθήσεις δηλαδή;» είπε και την κοίταξε έχοντας ανασηκώσει το φρύδι.

«Ας πούμε... να οργανώσουμε κάτι! Κάτι που να θυμίζει στα παιδιά ότι είναι Χριστούγεννα. Ξέρω!» φώναξε και πετάχτηκε σχεδόν από το κρεβάτι. «Ναι! Αυτό είναι!»

«Τι;» είπε ξαφνιασμένος.

«Θα γράψουμε ένα γράμμα στην εφημερίδα!»

7.

«Όχι! Όχι! Και πάλι όχι!» επέμενε ο Κάντζο με το που άκουσε το σχέδιο της μικρής. «Δηλαδή μου λες να σου ετοιμάσω μία επιστολή, για να τη στείλεις στην εφημερίδα; Και να λέμε τι; Και ποιος νομίζεις ότι θα το πιστέψει; Θα με βάλεις σε μεγάλο μπελά, νεαρή μου! Μεγάλο, μα την αλήθεια! Τόσα χρόνια αξιοπρεπούς συνεργασίας της οικογένειας Καλικαντζαρίδη θα πάει στο βρόντο!»

«Καλικαντζαρίδη;» γέλασε η κοπέλα.

«Βεβαίως! Ο παππούς μου, ο Κάντζο Καλικαντζαρίδης, ήταν ένας από τους σημαντικότερους διευθυντές του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας για τρεις αιώνες. Τώρα έχει πάρει σύνταξη και έχει αποσυρθεί. Νομίζω ότι βρίσκεται κάπου στο νησί Μπόρα Μπόρα».

«Μπόρα Μπόρα; Δεν ζείτε μόνο στη Λαπωνία;»

«Οι άνθρωποι ζούνε μόνο σε μία χώρα;» ρώτησε εκείνος ανασηκώνοντας τα φρύδια τόσο που κόντεψε να του πέσει το καπέλο. «Δεν θέλω να σε προσβάλω, μικρή μου, αλλά είσαι λίγο κοντόφθαλμη!»

Η Σοφία τον κοίταξε προσβεβλημένη. Δεν απάντησε, επειδή δούλευε στο μυαλό της το σχέδιό της. Επιπλέον, ήξερε πως η επιβίωση των καλικαντζαρων ήταν πιο σημαντική από τον θυμό της.

«Πείτε μου, κύριε Καλικαντζαρίδη!» είπε πνίγοντας ένα χαμόγελο. «Συμφωνείτε τελικά με το σχέδιό μου;»

«Ποτέ! Σου είπα! Δεν έχει νόημα! Εδώ τα μικρά παιδιά δεν πιστεύουν πια, θα δεχτούν οι μεγάλοι την αλήθεια;»

«Μα δεν είναι ανάγκη να πούμε πως είναι αλήθεια!»
είπε εκείνη πονηρά.

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Κάντζο γεμάτος περιέργεια.

«Είναι Χριστούγεννα! Όλοι θέλουν μια μικρή δόση μαγείας! Θα στείλω ένα γράμμα σαν μια μικρή ιστορία. Η μαμά μου είναι δημοσιογράφος. Αν καταφέρω να την πείσω, θα το δημοσιεύσει».

«Και πώς θα το στείλεις;» ρώτησε αποκαρδιωμένος εκείνος. «Είσαι ένα μικρό κορίτσι».

«Αυτό άσ' το πάνω μου! Συμφωνείς;» είπε και σηκώθηκε όρθια όλο ενθουσιασμό. Ο Κάντζο την κοίταξε που στεκόταν από πάνω του με τα χέρια στη μέση της και με αποφασιστικό ύφος. Σηκώθηκε και εκείνος αργά αναστενάζοντας. Αυτή του άπλωσε το χέρι.

«Λοιπόν; Σύμφωνοι;»

Της έδωσε το χέρι. Ω, θα έβρισκε τον μπελά του, το ήξερε! Από την άλλη, όμως, μπορεί και να πετύχαινε!

«Σύμφωνοι...» της είπε απρόθυμα.

«Τέλεια!» είπε εκείνη και ξαναμπήκε κάτω από το αφράτο πάπλωμά της. «Έλα αύριο την ίδια ώρα. Ελπίζω να έχω καλά νέα! Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία, Κάντζο Καλικαντζαρίδη!»

«Κι εγώ, δεσποινίς Σοφία», είπε σοβαρά. Σηκώθηκε να φύγει. Άνοιξε απαλά την πόρτα και την κοίταξε. «Ξέρεις, ίσως

τελικά τα παιδιά δεν έχουν χάσει τη φαντασία τους, απλώς δεν τους δίνεται η ευκαιρία να την ασκήσουν», είπε και της έκλεισε πονηρά το μάτι.

8.

«Τι έκανε, λέει;» φώναξε ο Αϊ-Βασίλης. «Κάντζο, Κάντζο!» είπε κουνώντας το κεφάλι αποδοκιμαστικά. «Δεν περίμενα κάτι τέτοιο! Αποκαλύφθηκες στο κοριτσάκι; Καταλαβαίνεις πόσο επικίνδυνο θα μπορούσε να είναι αυτό; Εάν φώναζε τη μαμά της, θα είχες παγιδευτεί εκεί! Δεν θα μπορούσες να εξαφανιστείς».

Ο Κάντζο ήξερε πολύ καλά τι θα σήμαινε κάτι τέτοιο. Οι μεγάλοι δεν θα πίστευαν ποτέ την ιστορία του. Θα κατέληγε σε κάποιο τσίρκο ή σε κάποιο ζωολογικό κήπο. Ή το χειρότερο... σε κάποιο εργαστήριο, όπου θα του έκαναν διάφορα πειράματα προσπαθώντας να καταλάβουν τι είναι. Τους το είχαν επισημάνει πολλές φορές στο σχολείο.

«Και τώρα μου λες για μια επιστολή, που θα δώσει το κοριτσάκι στη μαμά της... Χα! Δεν θα τη δημοσιεύσει, είμαι σίγουρος! Τη θυμάμαι τη μαμά της: Αμαλία Διονυσίου. Σταμάτησε να πιστεύει σε εμάς όταν ήταν τεσσάρων ετών. Τεσσάρων! Για τη δική της εποχή ήταν σχεδόν ηλικία ρεκόρ. Ξέρω ότι είχες καλή πρόθεση, μα...»

Η θλιμμένη όψη του Κάντζο μαλάκωσε τον θυμό του αγίου. Είχε πολύ καλή καρδιά, αλλά ανησυχούσε πολύ τελευταία.

«Και ξέρω πως και το κοριτσάκι είχε καλή πρόθεση. Μα δεν θα πετύχει. Και φοβάμαι να σε αφήσω να ξαναπάς. Μπορεί να μην έχει πάλι την ίδια ευτυχή κατάληξη η επίσκεψή σου.

Ξέρεις πόσο αγαπάω όλους τους συνεργάτες μου, καθένας από εσάς είναι πολύτιμος φίλος».

«Μόνο για απόψε...» είπε εκείνος με χαμηλωμένο το κεφάλι.

Δεν τολμούσε να κοιτάξει το αφεντικό του στα μάτια, ακόμη και τώρα που του είπε κάτι γνωστό σε όλους: Δεν ήταν απλοί εργάτες, ήταν οικογένεια.

«Μόνο για απόψε... Εάν πετύχει; Η ύπαρξή μας κινδυνεύει συνεχώς, ο αριθμός μας λιγοστεύει. Έχει σαράντα έξι χρόνια να γεννηθεί καλικαντζαράκι στο χωριό. Και φέτος εξαφανίστηκαν τρεις ηλικιωμένοι καλικάντζαροι πάνω από χιλίων ετών ο καθένας, αλλά και δύο νεότεροι – τετρακοσίων ήταν δεν ήταν. Η γιαγιά μου εβδοκοσίων ετών μόνο και το μικρό δαχτυλάκι του δεξιού της ποδιού άρχισε να γίνεται θολό. Σε παρακαλώ...» είπε εκείνος.

«Τα ξέρω όλα αυτά...» μουρμούρισε ο άγιος και άρχισε να κάνει κύκλους γύρω από το γραφείο του. «Γι' αυτό κι ανησυχώ. Δεν θέλω να κινδυνέψεις...»

«Δεν θα κινδυνέψω! Δώσε μου μόνο μία ευκαιρία!» παρακάλεσε ο Κάντζο.

«Πολύ καλά! Μα δεν πρέπει να το μάθει κανείς. Πρόσεχε! Και εύχομαι να πετύχει...»

«Θα πετύχει!» είπε σίγουρος ο Κάντζο. «Πρέπει να πετύχει...» προσέθεσε ανήσυχα. Όλοι εξαρτώνταν από αυτό.

9.

Η κυρία Αμαλία, η μαμά της Σοφίας, την είχε σκεπάσει και είχε σβήσει τα φώτα πριν από αρκετές ώρες όταν ο Κάντζο έφτασε στο σπίτι. Όλοι κοιμόνταν βαθιά. Αυτή τη φορά είχε φροντίσει να γίνει αόρατος. Αν και δεν θα έπιανε στη μικρή του φίλη, δεν θα κινδύνευε να τον δουν οι υπόλοιποι στο σπίτι, τουλάχιστον όσο δεν ήταν μαζί με τη Σοφία.

Τώρα ήξερε και μπήκε με πολύ μεγαλύτερη προσοχή στο δωμάτιό της. Τον περίμενε μέχρι αργά, αλλά είχε αποκοιμηθεί και κοιμόταν πλέον πολύ βαθιά. Εκείνος δίστασε να την ξυπνήσει, μα ήξερε πως ο άγιος δεν θα του έδινε άλλη ευκαιρία. Το ρίσκο ήταν όντως μεγάλο!

Πήγε κοντά στο κρεβάτι της και τη σκούνησε ελαφρά.

«Σοφία...» είπε χαμηλόφωνα. «Ξύπνα, Σοφία!»

Εκείνη έβγαλε μια μικρή φωνή και μετά τον αναγνώρισε.

«Κάντζο!» ψιθύρισε. «Ήρθες! Φοβόμουν ότι δεν θα ερχόσουν!»

«Ο μπαμπάς σου δούλευε στον υπολογιστή του μέχρι αργά. Έπρεπε να περιμένω να κοιμηθεί», δικαιολογήθηκε εκείνος. «Λοιπόν;»

Η Σοφία χασμουρήθηκε και έτριψε τα μάτια της με τις γροθιές της. Ο Κάντζο ήταν πολύ αναστατωμένος για να καθίσει.

«Έχω καλά νέα! Νομίζω...» είπε νυσταγμένα εκείνη. «Μίλησα με τη μαμά, είπε ότι θα είχε ίσως ενδιαφέρον μια

ιστορία από ένα παιδάκι για τα Χριστούγεννα. Πρέπει, βέβαια, πρώτα να μιλήσει με τον εκδότη. Αν και αυτός είπε πως, παρότι δεν θα μπει φυσικά στην κανονική εφημερίδα, μπορεί να μπει... Πώς το είπε η μαμά...» έκανε σκεφτική. «Α! Ναι! Στην ηλεκτρονική έκδοση».

«Μάλιστα...» είπε εκείνος.

Η ηλεκτρονική έκδοση δεν ήταν απαραίτητα κάτι κακό. Θα “ανέβαινε” στο διαδίκτυο. Ίσως τη διάβαζαν περισσότερα άτομα εκεί. Ευτυχώς, η μοντέρνα εκπαίδευση στην Α.Κ.Ρ. περιελάμβανε τέτοια μαθήματα. Όπως είχε εξηγήσει στο κορίτσι, πρέπει κανείς να συμβαδίζει με την εποχή του!

Η Σοφία πετάχτηκε από το κρεβάτι ξαφνικά και γεμάτη ενέργεια.

«Εδώ είναι το γράμμα μου!» είπε και του έδωσε έναν ροζ φάκελο με ζωγραφισμένο γραμματόσημο από την ίδια και τη διεύθυνση του παραλήπτη: “Προς Αϊ-Βασίλη, Λαπωνία”. Ο Κάντζο χαμογέλασε. Έστω! Ένα γράμμα παραπάνω έδινε ελπίδα. Έβαλε την επιστολή στην τσέπη του.

«Και τώρα...» είπε με κέφι η Σοφία. «Ας γράψουμε την ιστορία!»

«Θα τη γράψεις εσύ, με δικά σου γράμματα», πρότεινε αυτός.

«Φυσικά!» απάντησε με περισπούδαστο ύφος η κοπέλα. Πήρε μολύβι και χαρτί και τον κοίταξε σοβαρά.

10.

«Έτοιμη!» είπε αρκετά δυνατά η κοπέλα, μόλις έγραψε την τελευταία πρόταση.

«Σσς...» έκανε ο Κάντζο, μα ήταν ήδη αργά. Λίγα δευτερόλεπτα μετά ακούστηκαν βήματα στον διάδρομο. Ίσα που πρόλαβε να χωθεί κάτω από το κρεβάτι και να τραβήξει το πάπλωμα λίγο πιο κάτω, για να κρυφτεί.

Η πόρτα άνοιξε και ακούστηκαν βήματα στο ξύλινο πάτωμα.

«Σοφία!» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή. «Τι κάνεις στις τέσσερις η ώρα το πρωί ξύπνια; Αύριο έχεις σχολείο!»

«Μαμά, απλώς ήθελα να τελειώσω την ιστορία μου για την εφημερίδα! Το σκεφτόμουν όλη νύχτα. Χάρηκα τόσο πολύ!»

«Δεν έπρεπε να συμφωνήσω αν είναι να χάνεις τον ύπνο σου γι' αυτό!» αντέδρασε η μαμά της. «Πώς θα μεγαλώσεις αν δεν κοιμάσαι;»

«Συγγνώμη, μαμά...» είπε ντροπαλά εκείνη και σηκώθηκε να την αγκαλιάσει. Την έσφιξε δυνατά από τη μέση και η κυρία Αμαλία μαλάκωσε.

«Τα παιδιά χρειάζονται ύπνο», της είπε ξανά. «Για να γίνουν μεγάλα και δυνατά! Μόνο για αυτή τη φορά, το ξεκαθαρίζω, μόνο, θα το κρατήσουμε μυστικό μεταξύ μας. Αλλά δεν θα ξαναγίνει, είμαστε σύμφωνες;»

«Ναι, μαμά! Συγγνώμη! Έχεις δίκιο!»

Η μαμά της τη σήκωσε και την ξαναέβαλε στο κρεβάτι. Τράβηξε το πάπλωμα πιο κοντά, πάνω στο κρεβάτι και για μια στιγμή ο Κάντζο φοβήθηκε ότι θα τον έβλεπε. “Αχ! Ας φύγει γρήγορα! Ας μην καταστραφεί η Επιχείρηση Καλικαντζαροσκοπεία τώρα που έχουμε φτάσει τόσο κοντά!” σκέφτηκε.

Ευτυχώς, εκείνη δεν είχε σκοπό να κοιτάξει κάτω από τα έπιπλα. Την προσοχή της τράβηξε κάτι που ήταν πάνω στο γραφείο: το χαρτί της Σοφίας.

«Τι είναι αυτό, αγάπη μου;» ρώτησε σιγανά η κυρία Αμαλία.

«Η ιστορία!» είπε θριαμβευτικά η Σοφία.

«Είναι έτοιμη;»

«Ναι, μπορείς να την πάρεις!» είπε το κορίτσι και η καρδιά της κόντευε να σπάσει από τον ενθουσιασμό.

«Ωραία! Θα τη διαβάσω το πρωί με τον καφέ» απάντησε εκείνη και της έκλεισε το μάτι. «Και τώρα καληνύχτα! Θα τα πούμε το πρωί!»

«Καληνύχτα, μαμά!»

Το φως έκλεισε, το ίδιο και η πόρτα. Ο Κάντζο περίμενε δύο λεπτά πριν μιλήσει.

«Καληνύχτα, Σοφία! Καλή μας επιτυχία!» ψιθύρισε.

«Καληνύχτα, Κάντζο! Όλα θα πάνε καλά!» είπε εκείνη και τον είδε να βγαίνει αθόρυβα από το δωμάτιο, για να διακτινιστεί πίσω στο σπίτι του.

11.

Λίγες μέρες μετά, ο Αϊ-Βασίλης έκανε επιθεώρηση στον τομέα της παραγωγής. Τα καλικαντζαράκια δούλευαν μεθοδικά, καθώς η έκτη Δεκεμβρίου ήταν πια μερικές ώρες μακριά. Παιδάκια σε γερμανόφωνες χώρες περίμεναν με ανυπομονησία τα δώρα τους ευτυχώς! Ήξεραν πως δεν έπρεπε να τα απογοητεύσουν.

Ένας καλικάντζαρος με έναν μακρύ κατάλογο στο χέρι τον ακολουθούσε. Είχε σχεδιάσει διάφορα διαγράμματα παραγωγής. Αν έχετε δει ποτέ καρδιογράφημα, θα καταλάβετε πώς φαίνονταν αυτά τα διαγράμματα. Έδειχναν κατά πόσο η Επιχείρηση Καλικαντζαροσκοπεία είχε αυξήσει τα γράμματα που δέχονταν από κάθε περιοχή. Τα αποτελέσματα δεν ήταν πολύ θετικά.

«Έχουμε μια αύξηση, βεβαίως...» έλεγε ο καλικάντζαρος ακολουθώντας κατά πόδας το αφεντικό του. «Μα, δυστυχώς, απογοητευτική. Και τα δώρα που ζητάνε αυτά τα παιδιά! Κοστίζουν τόσο πολύ στην παραγωγή τους. Έχουμε ήδη 20% ζήτηση σε παιχνιδιομηχανές!»

Ο άγιος αναστέναξε.

«Πόσο μεγάλη είναι η αύξηση στις επιστολές;» ρώτησε κοιτώντας λυπημένος τους υπαλλήλους του, που εργάζονταν.

«Χμ! Ένα γενικό 3,4%... πολύ χαμηλό ποσοστό. Αλλά περίεργο...» είπε και έξυσε το πιγούνι του.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο άγιος.

«Στην Ελλάδα έχουμε μια αύξηση σήμερα της τάξης του... 13%!»

«Ορίστε;» απόρησε ο άγιος και κοίταξε ο ίδιος τα χαρτιά, για να σιγουρευτεί. «Ναι, αλήθεια...» είπε σκεφτικός. «Αναρωτιέμαι... Μπορείς να φωνάξεις τον Κάντζο Καλικάντζαριδίδη από το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας;»

Ο καλικάντζαρος έβγαλε έναν ασύρματο. Τι νομίζατε δηλαδή, ότι δεν υπάρχει οργάνωση;

«Έρχεται», είπε ο καλικάντζαρος στον Αϊ-Βασίλη σοβαρά.

Ο Κάντζο έφτασε μέσα σε δύο λεπτά. Είχε ένα φωτεινό χαμόγελο στο πρόσωπο. Μιας και ο ίδιος εργαζόταν στο τμήμα, είχε δει τα γράμματα να αυξάνονται με τα ίδια του τα μάτια.

«Καλημέρα, Κάντζο!» τον χαιρέτησαν μαζί ο άγιος και ο καλικάντζαρος, που είχε ακόμη στα χέρια τον ασύρματο.

«Καλημέρα! Λοιπόν;» ρώτησε γελαστός, αν και ήξερε ήδη γιατί τον κάλεσαν.

«Φαίνεται πως το σχέδιο δούλεψε, ε;» είπε ο Αϊ-Βασίλης κλείνοντάς του το μάτι.

«Έτσι φαίνεται!» απάντησε πονηρά ο Κάντζο.

«Θα μου εξηγήσετε τι συμβαίνει;» αναφώνησε ο καλικάντζαρος.

«Ο φίλος μας ο Κάντζο πήρε μία καταπληκτική πρωτοβουλία!» είπε ο άγιος και εξήγησε με συντομία τι συνέβη.

«Και τι είναι αυτό το άρθρο;» ρώτησε αμέσως ο καλικάντζαρος.

«Αυτό, ομολογώ, θέλω να το δω κι εγώ!» παραδέχτηκε γελώντας ο Αϊ-Βασίλης. «Με τόσες δουλειές δεν πρόλαβα να το διαβάσω! Ακολουθήστε με!»

Τον ακολούθησαν στην Αίθουσα Τεχνολογίας –ναι, είχαν ακόμη και αίθουσα με υπολογιστές– και αναζήτησαν την επιστολή καθισμένοι μπροστά σε έναν υπολογιστή. Πόσο αστεία ήταν η εικόνα των δύο καλικάντζαρων και του παχουλού γέροντα μπροστά στην οθόνη!

«Να τη!» έδειξε ο Κάντζο.

Στην οθόνη εμφανίστηκε η ιστοσελίδα της εφημερίδας, στην οποία έγραφε η μαμά της Σοφίας. Εκεί υπήρχε ένα άρθρο με τίτλο “Συνέντευξη με έναν καλικάντζαρο!”

«Έχω μεγάλη αγωνία!» είπε ο Κάντζο, που ούτε ο ίδιος είχε διαβάσει την επιστολή.

12.

Και να τι έγγραφε:

Αμαλία Διονυσίου, 04 Δεκεμβρίου

Συνέντευξη με έναν καλικάντζαρο!

Χριστούγεννα! Μέρα αγάπης, ελπίδας και χαράς! Πόσο όμορφες αναμνήσεις έχουμε όλοι μας από αυτήν την ημέρα! Όταν ήμασταν παιδιά, όλη η οικογένεια θα μαζευόταν γύρω από το δέντρο, θα ανοίγαμε τα δώρα, θα τρώγαμε όλοι μαζί, θα τραγουδούσαμε.

Θυμάμαι να γυρνάω και να λέω τα κάλαντα με την αδερφή μου, κρατώντας έναν τεράστιο κουμπάρα ντυμένο με γιορτινό περιτύλιγμα. Εκείνη πάντα ήθελε να χρησιμοποιήσουμε ένα χρυσό χαρτί με κόκκινα αστεράκια, εγώ ήθελα ένα μπλε με ασημί χριστουγεννιάτικα δέντρα. Στο τέλος, τον τυλίγαμε και με τα δύο!

Θα γυρνούσαμε σε όλη τη γειτονιά χτυπώντας τα κουδούνια και φωνάζοντας “Να τα πούμε;” και οι πόρτες θα άνοιγαν, για να μας καλωσορίσουν. Τι χαρά είχαμε μετά γυρνώντας στο σπίτι και μετρώντας τα χρήματα που μας είχαν δώσει! Όχι πως το κάναμε για τα χρήματα – ήταν η χαρά τού να λες τα κάλαντα που μας έκανε τόσο ενθουσιασμένες! Και μετά μεγαλώσαμε... Και μετά ξεχάσαμε...

Με ντροπή παραδέχομαι ότι δεν πίστευα στον Αϊ-Βασίλη από πολύ μικρή. Δεν ξέρω πώς και γιατί, αλλά δίσταζα να πιστέψω. Και αισθανόμουν πάντα περήφανη για αυτό. Αγαπούσα πάντα τη γιορτή των Χριστουγέννων, όχι τόσο για το μήνυμα που μας έδινε –

να αγαπάμε και να νοιαζόμαστε για τους άλλους—αλλά για τη χαρά τού να βρισκόμαστε όλοι μαζί, όλοι όσους αγαπούσα μαζεμένοι στο σπίτι. Επιπλέον, δεν είχαμε σχολείο!

Μεγαλώνοντας είδα τον κόσμο γύρω μου να ακολουθεί την ίδια τακτική με εμένα, οπότε θεώρησα ακόμη πιο φυσιολογικό τον δισταγμό μου, την αμφιβολία μου. Μέχρι που, μόλις εχθές τα ξημερώματα, η κόρη μου με εξέπληξε. Μου είπε πως είχε γράψει μία ιστορία για τα Χριστούγεννα και ρωτούσε αν θα μπορούσα να τη βοηθήσω να τη δημοσιεύσει, για να τη δούνε όλα τα παιδιά, όλος ο κόσμος!

Στην αρχή δίστασα. Είναι αλήθεια ότι, ακόμη και όταν της είπα ότι θα το σκεφτώ, δεν ήμουν σίγουρη. Στο κάτω κάτω είναι μόλις επτά ετών. Αλλά μετά τη διάβασα. Και κατάλαβα ότι εμείς οι μεγάλοι, οι ώριμοι, οι σοφοί χάνουμε όλη τη μαγεία αυτής της γιορτής, χαμένοι καθώς είμαστε στον αγώνα για την καθημερινότητα. Έχουμε χάσει κάτι σημαντικό: τη φαντασία μας, τη δυνατότητα να ονειρευόμαστε. Ή μήπως όχι; Μήπως τα παιδιά μας μπορούν να μας το θυμίσουν;

Θα σταματήσω εδώ, αφήνοντάς σας να απολαύσετε την ιστορία που, με περηφάνια το λέω, έγραψε η κόρη μου, η Σοφία! Είναι μία φανταστική συνέντευξη με την ίδια σε ρόλο δημοσιογράφου και στον ρόλο του καλεσμένου έναν... καλικάντζαρο των Χριστουγέννων! Λέτε να κληρονόμησε την αγάπη της μαμάς της για τη δημοσιογραφία;

Καλησπέρα! Είμαι η Σοφία και μαζί μου έχω τον κύριο Κάντζο Καλικαντζαρίδη, καλικάντζαρο των Χριστουγέννων, ασκούμενο του Τμήματος Ελληνικής Γλώσσας του Εργαστηρίου του Αγίου Βασίλη στη Λαπωνία. Ο κύριος Καλικαντζαρίδης δέχτηκε να μας απαντήσει σε μερικές ερωτήσεις.

Σοφία: Καλησπέρα, κύριε Καλικαντζαρίδη!

Κ. Καλικαντζαρίδης: Καλησπέρα, Σοφία! Παρακαλώ, λέγε με Κάντζο!

Σ: Βέβαια, Κάντζο! Θέλεις να μας πεις λίγα πράγματα για τον εαυτό σου;

Κ: Λοιπόν, είναι δύσκολο να μιλάει κανείς για τον εαυτό του. Αρχικά, είμαι, όπως ανέφερες, ένας καλικάντζαρος των Χριστουγέννων και εργάζομαι στο πλευρό του Αγίου Βασίλη. Μπορείς να πεις πως είναι το αφεντικό μου, αν και είμαστε περισσότερο σαν οικογένεια.

Σ: Και τι ακριβώς κάνεις; Υπάρχουν κι άλλοι σαν κι εσένα; Και θα ήθελες να μας περιγράψεις τον εαυτό σου; Επειδή τα παιδιά δεν ξέρουν πώς πραγματικά είναι ένας καλικάντζαρος!

Κ: Φυσικά και υπάρχουν και άλλοι σαν εμένα! Εμείς είμαστε απλοί καλικάντζαροι των Χριστουγέννων. Ξέρω ότι, όπως συζητήσαμε και μαζί, φίλη μου Σοφία, ο λαός έχει μια άλλη εικόνα για εμάς, αλλά στην πραγματικότητα είμαστε οικογενειάρχες με πολύ σημαντικά καθήκοντα. Εμφανισιακά... να... είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς τον εαυτό του. Μα θα προσπαθήσω να το κάνω όσο καλύτερα μπορώ! Έχουμε το μισό μπόι απ' ό,τι ένας ενήλικας άνθρωπος και μοιάζουμε πολύ με εσάς εκτός ίσως από τα αυτιά

μας, που είναι μυτερά στις άκρες, και τα μάτια μας, που είναι μεγαλύτερα και πιο στρογγυλά από τα δικά σας. Οι περισσότεροι άντρες έχουμε γένια και οι γυναίκες έχουν όμορφες, μακριές βλεφαρίδες. Επίσης, τα πόδια μας διαφέρουν από τα δικά σας. Μα αυτό ισχύει για τη δική μου φυλή! Υπάρχουν και άλλοι καλικάντζαροι που εργάζονται σε άλλους τομείς. Βλέπεις, δεν έχουν όλες οι χώρες Χριστούγεννα! Οπότε, ανάλογα με την περιοχή και τα τοπικά έθιμα που μοιάζουν με τα χριστουγεννιάτικα, διαφορετικοί καλικάντζαροι εργάζονται, για να βοηθήσουν στην παραγωγή. Βέβαια, αυτοί δεν ζουν στη Λαπωνία. Και υπάρχουν και καλικάντζαροι που ασχολούνται με άλλα σημαντικά έργα, αλλά έχουν άλλα ονόματα, είμαστε συγγενείς φυλές. Τα Λέπρεκον, για παράδειγμα, στην Ιρλανδία. Μα δεν ξέρω και πολλά για αυτούς. Τέλος πάντων, με ρώτησες τι ακριβώς κάνω. Εγώ, λοιπόν, μιας και ειδικεύομαι στην ελληνική γλώσσα, διαβάζω τα γράμματα που έρχονται στα ελληνικά και μετά καταχωρίζω την επιθυμία κάθε παιδιού, το όνομα, τη διεύθυνσή του, ώστε να ετοιμαστεί το δώρο του. Τον υπόλοιπο χρόνο κανονίζουμε τα πάντα, ώστε να είναι κάθε φορά όλα τέλεια. Και πότε πότε βοηθάμε σε άλλα τμήματα ή κάνουμε διακοπές. Εγώ παίρνω πάντα άδεια από τον Μάρτιο μέχρι τον Ιούλιο.

Σ: Πολύ ενδιαφέρον! Μα τα γράμματα δεν τα διαβάζει ο ίδιος ο Αϊ-Βασίλης;

Κ: Και βέβαια! Τα διαβάζει και μετά τα δίνει σε εμάς, ώστε να μπορέσουμε να ξεκινήσουμε την παραγωγή.

Σ: Και πώς διαβάζει όλα αυτά τα γράμματα;

Κ: Πρώτα απ' όλα... Ε! Να! Είναι άγιος! Δεν είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος! Οπότε μπορεί να κάνει μερικά πράγματα πολύ πιο γρήγορα από τους κανονικούς ανθρώπους. Να διαβάξει, ας πούμε, ή να ταξιδεύει. Επιπλέον, δυστυχώς, τα γράμματα είναι πολύ λιγότερα από όσα ήταν παλιά...

Σ: Αλήθεια; Και γιατί είναι λιγότερα;

Κ: Τα παιδιά πλέον δεν ασχολούνται με αυτά τα πράγματα. Δεν πιστεύουν ούτε σε εμάς, ούτε στον Αϊ-Βασίλη, ούτε στα Χριστούγεννα. Βλέπουν τη γιορτή σαν μια ευκαιρία να κάνουν διακοπές, να ξεκουραστούν από το σχολείο. Δεν τα αδικώ... Είναι τόσο πολλά αυτά που πρέπει να κάνουν τα παιδιά σήμερα! Δεν τους μένει καθόλου χρόνος για να παίξουν. Έτσι, κάθε ευκαιρία που τους δίνεται για ξεγνοιασιά τη δέχονται με ανακούφιση. Τα παιδιά πλέον χάνουν την παιδικότητά τους πιο γρήγορα απ' ό,τι παλιά! Έχουν τις ευθύνες των μεγάλων.

Σ: Αυτό είναι αλήθεια...

Κ: Σχολείο, αγγλικά, χορό, πιάνο, γυμναστική... Όλη τους η μέρα είναι γεμάτη προγράμματα. Δεν λέω πως δεν πρέπει να τα κάνουν αυτά. Το αντίθετο! Δεν υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό από τη μάθηση! Μα δεν πρέπει να ξεχνούν οι γονείς πόσο σημαντικό είναι για τα παιδιά να παίζουν. Κι όταν λέω να παίζουν, δεν εννοώ με ηλεκτρονικές συσκευές. Εννοώ αληθινό, ξέγνοιαστο παιχνίδι! Με άλλα παιδιά, αλλά και μαζί με τους γονείς τους.

Σ: Οι γονείς μας, όμως, δεν έχουν χρόνο...

Κ: Δυστυχώς, έχεις δίκιο. Με όλες αυτές τις έγνοιες οι γονείς ξεχνούν πώς είναι να είσαι παιδί. Είναι πιο εύκολο να πεις σε ένα

παιδάκι “δες λίγο τηλεόραση”, αντί να καθίσεις μαζί του και να παίζεις! Αυτό κάνουν οι περισσότεροι. Ωστόσο, είμαι σίγουρος για αυτό, και στους ίδιους λείπει το να κάθονται και να περνάνε χρόνο μαζί τους. Αλλά η πίεση είναι τόσο μεγάλη. Να δουλέψουν, να κερδίσουν χρήματα, για την οικογένειά τους πάντα. Στην πορεία τα παιδιά τους μεγαλώνουν και οι ίδιοι ξυπνάνε μια μέρα και βλέπουν μπροστά τους έναν ενήλικα. Τότε καταλαβαίνουν πως έχασαν την ευκαιρία.

Σ: Είναι τόσο κακό να βλέπει κανείς τηλεόραση ή να παίζει με υπολογιστές και... Πώς το είπες... παιχνιδιομηχανές;

Κ: Τίποτα δεν είναι κακό αν γίνεται με μέτρο. Για παράδειγμα, κι αυτή η συνέντευξη δεν είπες πως θα δημοσιευτεί στο διαδίκτυο; Η τηλεόραση είναι σπουδαίο μέσο. Μπορεί κανείς να δει ειδήσεις, να ψυχαγωγηθεί, να μάθει για άλλες χώρες και πολλά ακόμη! Το θέμα είναι να μην το παρακάνει κανείς.

Σ: Και ποια είναι η λύση;

Κ: Να χρησιμοποιείτε τη φαντασία σας! Όχι μόνο εσείς τα παιδιά. Και οι μεγάλοι! Διαβάστε βιβλία, μιλήστε με τους φίλους σας, κάντε βόλτες στη φύση και μετά δείτε και τηλεόραση. Αλλιώς όλα όσα είναι όμορφα στη ζωή, τα όνειρα, οι ελπίδες, μέχρι και η φυλή μου μπορεί να εξαφανιστούν.

Σ: Η φυλή σου;

Κ: Ναι! Αν σταματήσουν όλοι να πιστεύουν σε εμάς, δεν θα υπάρχει λόγος ύπαρξης.

Σ: Θα ήταν πολύ λυπηρό κάτι τέτοιο...

Κ: Ναι, θα ήταν... Μα η ελπίδα δεν χάθηκε! Οι άνθρωποι έχουν ακόμη πολλά αποθέματα φαντασίας.

Σ: Σίγουρα! Κάντζο, σε ευχαριστώ πολύ για τη συνέντευξη! Θα ήθελες να ρωτήσεις και εσύ κάτι;

Κ: Η αλήθεια είναι ότι θα ήθελα. Τι θέλεις να σου φέρει ο Αϊ-Βασίλης;

Σ: Αυτό θα το μάθεις όταν διαβάσεις το γράμμα μου!

Κ: Ανυπομονώ! Και ανυπομονώ να διαβάσω τα γράμματα όλων των παιδιών!

Σ: Ποιος μπορεί να στείλει γράμμα;

Κ: Όλοι μπορούν! Αρκεί να πιστεύουν λίγο, έστω και λίγο, στη μαγεία των Χριστουγέννων! Δεν χρειάζεται να είναι κανείς παιδί.

Σ: Πού μπορούμε να στείλουμε τα γράμματά μας;

Κ: Η διεύθυνση είναι “Άγιος Βασίλης, Ροβανιέμι, Λαπωνία”.

Σ: Ευχαριστώ πολύ, Κάντζο! Καλά Χριστούγεννα!

Κ: Εγώ σε ευχαριστώ, Σοφία! Καλά Χριστούγεννα σε όλους!

13.

Ο Κάντζο ήταν πολύ συγκινημένος και περήφανος για τη μικρή του φίλη! Διάβασε το άρθρο με μεγάλη ικανοποίηση. Ο Άγιος Βασίλης χαμογελούσε και ο καλικάντζαρος-γραφιάς είχε γουρλωμένα τα μάτια.

«Αυτό είναι ανήκουστο!» είπε ο καλικάντζαρος. «Δεν επιτρέπεται να εμφανιζόμαστε στους ανθρώπους!»

Ο Αϊ-Βασίλης γέλασε καλόκαρδα.

«Έλα τώρα!» είπε και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη. «Είναι πανέξυπνος! Δεν απορώ γιατί αυξήθηκαν τόσο τα γράμματα!»

Το στήθος του Κάντζο φούσκωσε από υπερηφάνεια.

«Νομίζω πως μπορούμε να επεκτείνουμε την επιχείρηση ηλεκτρονικά. Μιας και τόσο πολλά παιδιά χρησιμοποιούν το διαδίκτυο, ας τα προσεγγίσουμε έτσι! Αντί να κατηγορούμε τη νέα τεχνολογία, ας την χρησιμοποιήσουμε με ωφέλιμο τρόπο, για να κερδίσουμε όλοι από αυτήν!»

«Πολύ σωστά, Κάντζο!» είπε ο Αϊ-Βασίλης. «Μα δεν μου λες...» προσέθεσε σκεφτικά.

«Ναι, άγιε;» ρώτησε ο Κάντζο.

«Δεν πήρα γράμμα από τη μικρή Σοφία! Δεν έστειλε;»

«Μα πώς το ξέχασα!» είπε ο Κάντζο αναψοκοκκινισμένος. «Φυσικά, φυσικά και έστειλε! Βασικά, το έδωσε σε εμένα», είπε και έβγαλε από την τσέπη του ένα γράμμα.

Ο άγιος το πήρε και το διάβασε. Ο Κάντζο άπλωσε το χέρι για να το πάρει και να το καταχωρίσει, όπως συνήθως, αλλά ο άγιος το δίπλωσε και το έβαλε στην τσέπη του γιλέκου του. Στο σπίτι δεν φορούσε τη στολή του, μονάχα ένα απλό, τζιν παντελόνι και πουκάμισο με γιλέκο. Ο Κάντζο τον κοίταξε απορημένος.

«Αυτήν την παραγγελία θα την κανονίσω εγώ!» είπε ο Αϊ-Βασίλης.

14.

Η παραμονή της Πρωτοχρονιάς έφτασε πολύ γρήγορα με τόσες δουλειές και τρεξίματα που είχαν. Όλα πήγαιναν τέλεια! Αν και δεν πρόλαβαν να εφαρμόσουν τη νέα Επιχείρηση Ηλεκτρονικός Καλικάντζαρος στις χώρες που έλαβαν τα δώρα τους στις 6 Δεκεμβρίου, εκεί όπου εφαρμόστηκε, η αύξηση στις επιστολές ήταν τεράστια! Μόνο που τώρα λάμβαναν περισσότερες ηλεκτρονικές επιστολές.

Αυτό βοήθησε σημαντικά και στη μείωση της ανεργίας μεταξύ των καλικάντζαρων, γιατί άνοιξαν νέες Σχολές, όπου οι καλικάντζαροι μάθαιναν να χρησιμοποιούν τον υπολογιστή, και πολλοί απασχολούνταν πλέον στα νέα τμήματα. Ο Κάντζο με χαρά είδε ότι το δαχτυλάκι της γιαγιάς του –αυτό που εξαφανιζόταν, θυμάστε;– ήταν πλέον απόλυτα φυσιολογικό. Η ελπίδα ξαναγύριζε σιγά σιγά!

Δύο ώρες μετά τα μεσάνυχτα ένας γέρος καλικάντζαρος πλησίασε τον Κάντζο, που καθόταν μπροστά στο τζάκι και έπινε γάλα σε μία μεγάλη κούπα.

«Κάντζο, έχω μια δουλειά για σένα από το αφεντικό», είπε με βραχνή φωνή ο γέρος. Ο Κάντζο παραξενεύτηκε. Συνήθως μετά την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, αφού τελείωναν τα καθήκοντά τους, είχαν έναν μήνα για να ξεκουραστούν. Παρ' όλα αυτά ρώτησε ευγενικά τον γέρο τι θα ήθελε ο Άγιος Βασίλης.

«Πρέπει να παραδώσεις ένα δώρο», απάντησε εκείνος.

«Εγώ; Μα πώς; Γιατί;»

«Είναι για ένα κοριτσάκι», συνέχισε ο γέρος.

«Γιατί δεν το παρέδωσε ο άγιος; Γιατί εγώ;» απόρησε ο Κάντζο.

«Δεν ξέρω. Λοιπόν, ορίστε το δώρο!» είπε ο καλικάντζαρος και του έδωσε ένα μικρό κουτί. Θα διακτινιστείς στη διεύθυνση που γράφει.

«Μάλιστα! Σε ευχαριστώ πολύ!» είπε και πήρε το κουτάκι στα χέρια του.

«Καλή χρονιά, Κάντζο!»

«Καλή χρονιά!»

15.

Διακτινίστηκε και η καρδιά του χτύπησε δυνατά όταν κατάλαβε πως βρισκόταν στο σπίτι της Σοφίας. Ανέβηκε προσεκτικά στο δωμάτιό της και τη βρήκε να κάθεται στο κρεβάτι περιμένοντάς τον.

«Ήρθες!» ψιθύρισε με ενθουσιασμό. «Φοβήθηκα ότι δεν θα ερχόσουν!»

«Καλή χρονιά, Σοφία!» είπε εκείνος, ενώ ακόμη αναρωτιόταν γιατί είχε έρθει. «Αυτό είναι το δώρο σου! Μου είπαν να σου το φέρω ο ίδιος!»

«Ευχαριστώ!» είπε και το άνοιξε. Μέσα βρίσκονταν δύο μπλοκάκια με δύο στιλό. Έδωσε ένα μπλοκάκι και ένα στιλό στον Κάντζο και κράτησε το άλλο για την ίδια.

«Τι είναι αυτό;» τη ρώτησε.

«Με ρώτησες τι ζήτησα από τον Αϊ-Βασίλη», είπε η Σοφία.

Ο Κάντζο κούνησε το κεφάλι.

«Ε! Του ζήτησα λοιπόν να μείνουμε για πάντα φίλοι, εσύ και εγώ! Και σκέφτηκα πως, μιας και έχεις πολλή δουλειά, μπορούμε να επικοινωνούμε έτσι! Όταν θέλεις, θα μπορείς να μου γράφεις στο δικό σου σημειωματάριο και θα εμφανίζεται στο δικό μου. Το ίδιο θα μπορώ να κάνω κι εγώ. Έτσι, θα μείνουμε για πάντα φίλοι!»

Ο Κάντζο συγκινήθηκε.

«Όταν μεγαλώσεις, θα σταματήσεις να πιστεύεις σε εμάς, αλλά εγώ θα σου γράφω όσο πιο συχνά μπορώ!»

«Όχι! Δεν θα σταματήσω!» είπε εκείνη. «Σκεφτόμουν... αν το άρθρο είχε τόσο μεγάλη επιτυχία, ίσως μπορώ να γίνω συγγραφέας! Έτσι, θα χρησιμοποιώ συνέχεια τη φαντασία μου και θα βοηθήσω και άλλα παιδιά να χρησιμοποιούν τη δική τους!»

«Αυτή είναι σπουδαία ιδέα!» είπε ο Κάντζο.

«Καλή χρονιά, Κάντζο!» του ευχήθηκε η Σοφία.
«Ευχαριστώ που είσαι φίλος μου!»

«Καλή χρονιά, Σοφία! Καλή μου φίλη! Σε ευχαριστώ για όλα!»

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Προσεκτικά ο Κάντζο, ο νεαρός καλικάντζαρος, μπήκε στο δωμάτιο της μικρής Σοφίας και κοίταξε γύρω του. Είχε μια σημαντική αποστολή!

Ο Άγιος Βασίλης είχε ένα σχέδιο: Τα φετινά Χριστούγεννα θα ήταν διαφορετικά! Υπήρχε ελπίδα! Έμενε μόνο να ακολουθήσουν το πλάνο, αλλά ο Κάντζο το είχε ξεχάσει!

Τι είναι αυτό που φέρνει τον Κάντζο στον κόσμο των ανθρώπων; Γιατί στερεύει η φαντασία των παιδιών; Τι σχέδιο σκαρφίστηκε ο Αϊ-Βασίλης; Μήπως η Σοφία με τον Κάντζο μπορούν τελικά να τον βοηθήσουν;

